

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1830

гр. С., 01.07.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – С., XII-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на първи юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.Р.

като разгледа докладваното от И.Р. Гражданско дело № 20225530101586 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на М., като с уточняващата я молба от 27.05.2022 г. се иска от съда да признае за установено по отношение на уточнените с нея ответници Н. и Н. – в ликвидация, че сумата от 7233.78 лева, която била налична по банкова сметка с -: - на втория ответник, която ищецът погрешно му превел без основание с платежно нареждане от 22.04.2019 г., не била негова собственост, а такава на ищеца, а плащането ѝ било недължимо и същата подлежала на връщане, и не била предмет на принудително изпълнение (л. 14).

След като се запозна с уточняващата молба на пълномощника на ищеца от 28.06.2022 г. и извърши служебна проверка на допустимостта на исковата молба, съдът намери, че предявените с нея установителни искове са недопустими, а мотивите за този правен извод са следните:

От исковата молба и уточняващата я такава от 27.05.2022 г. става ясно, че съдът по същество е сезиран с искове за признаване за установено по отношение на ответниците, че сумата от 7233.78 лева, която ищецът недължимо превел без основание по банковата сметка на втория ответник, към която било насочено принудително изпълнение и тя била запорирана от първия ответник, била собственост на ищеца, подлежала на връщане и не била предмет на принудително изпълнение. Парите обаче, като родовоопределени движими вещи, не могат да бъдат предмет на посесорни и петиторни искове, включително на установителни искове за собственост, в това число и на иска по чл. 269, ал. 1 ДОПК, защото са неиндивидуализируеми. Поради това предявеният иск за признаване за установено по отношение на ответниците, че ищецът бил собственик на исковата сума от 7233.78 лева е недопустим (чл. 130 ГПК, в този смисъл и Опр. № 3114/21.02.2012г. по в.ч.гр.д. № 615/2012 г. на СГС). Недопустим е и иска за признаване за установено по отношение на ответниците, че същата сума е била недължимо платена от ищеца по сметка на втория ответник, че не

била негова собственост и предмет на принудително изпълнение, а подлежала на връщане, защото по същество ищецът претендира с този иск да се установят по отношение на ответниците тези факти, посочени в чл. 213 ДОПК и чл. 133 ЗЗД, че паричните горепосочени средства в тази банкова сметка на втория ответник, запорирана от първия, не са негово имущество. Това дава на съда достатъчно основание да приеме, че тези искания представляват по същество иск за установяване на тези факти с правно значение по смисъла на чл. 124, ал. 4, изр. 2 ГПК. Според тази законова норма обаче, установяването по съдебен ред на факти с правно значение е допустимо само в изрично предвидените от закона случаи, а настоящият не е сред тях, защото законът не предвижда случаи да се установяват по съдебен ред тези факти, които ищецът иска да установи с този предявен иск, което обуславя недопустимостта му (чл. 124, ал. 4, изр. 2 ГПК, в този смисъл Р 538-2010—III г.о. и Опр. 191-2010-IV г.о.). Неоснователно ищецът се позовава в тази насока на посочената в исковата си молба норма на чл. 269, ал. 1 ДОПК, защото тя предвижда възможност за трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, да предяви установителен иск, за да установи това си право, а не факти с правно значение, каквито са по същество горепосочените. Този извод не търпи промяна и от обстоятелството, че с влязлото в сила неприсъствено решение по гр.д. № 4956 по описа за 2020 г. на С. районен съд, представено в препис с исковата му молба, вторият ответникът е бил осъден, по негов иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, да му върне получената без основание сума от 7233.78 лева (л. 8). Защото предмет на това задължение са тези заместими родово определени движими вещи - парични средства, а те са дълг на стойност, по отношение на който важи правилото, че родът не погива (чл. 81, ал. 2 ЗЗД). Поради това интересът на ищеца в случая е да получи тази присъдена му стойност от 7233.78 лева, независимо от вида и естеството на паричните знаци, които я съставляват, а не конкретните такива в запорираната от първия ответник банкова сметка на втория ответник, именно защото се приема, че паричните задължения са дългове за стойност, а не за конкретни парични знаци или банкови сметки, в които се намират такива парични средства (т. 4 ТР 2-1997-ОСГК).

Поради това исковата молба, с която ищецът е предявил недопустимите си горепосочени искове, следва да му бъде върната, а образуваното за разглеждането ѝ производство по делото да се прекрати (чл. 130, изр. 1 ГПК). По аргумент от чл. 130, изр. 2 ГПК, настоящото определение може да бъде обжалвано само от ищеца, на който поради това следва и да се съобщи.

Воден от горните мотиви, С. районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 8531/20.04.2022 г. на ищеца М., поради недопустимост на предявените с нея установителни искове по чл. 269, ал. 1 ДОПК и чл. 124, ал. 4, изр. 2 ГПК срещу ответниците Н. и Н., и ПРЕКРАТЯВА образуваното за разглеждането ѝ производство по настоящото гражданско дело № 1586 по описа за 2022 г. на С. районен

съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано от ищеца с частна жалба пред С. окръжен съд в едноседмичен срок от съобщаването му на същия.

Съдия при Районен съд – С.: _____